

John Lewis–Stempel

Weideland

Vertaald door Arthur Wevers

Voor Penny, Tristram en Freda. Natuurlijk.

INHOUD

Voorwoord 9

Januari 11

Februari 39

Maart 55

April 77

Mei 95

Juni 113

Juli 137

Augustus 165

September 181

Oktober 193

November 207

December 225

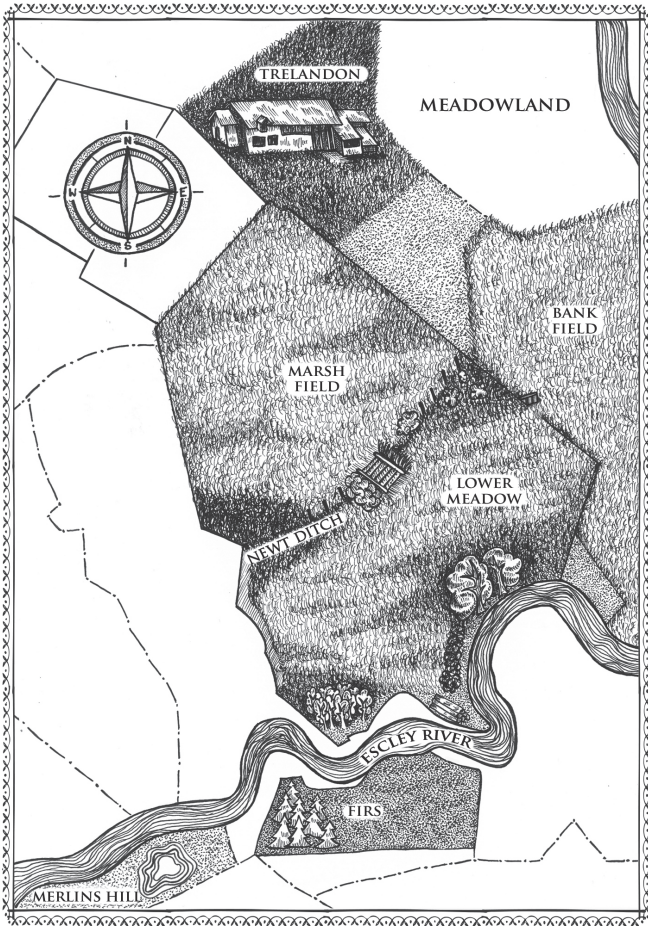
Flora 237

Fauna 239

Een bibliotheek met boeken en muziek van het weideland 243

Dankwoord 251

Verantwoording van de vertaler 253

MEADOWLAND MAP

VOORWOORD

Ik kan je alleen vertellen hoe het voelde. Hoe het was om een veld te bewerken en te bestuderen en verbonden te zijn met alles wat er was en ooit was geweest. Het is zinloos om het te rationaliseren. De romantische dichter William Wordsworth was niet altijd de betrouwbaarste chroniqueur van het Britse platteland, maar dit heeft hij goed gezien:

Wat de natuur leert is volmaakt;
't Verstand is ontevreden,
Verminkt de schoonheid die het raakt –
We moorden en ontleden.

JANUARI

Graspieper

De ijsmaan komt al op boven Merlin's Hill wanneer ik laat op de avond naar het veld loop om naar snippen te kijken. De wind heeft een venijnig staartje en ritselt met de dode bladeren van aluminiumfolie die nog aan de eiken bij de rivier hangen. Wanneer ik het hek open en het schitterende uitzicht in me opneem, maakt mijn hart zoals gewoonlijk een sprongetje: de uitgestrektheid van het veld, de omlijsting van heggen, de zachte glooiingen van Merlin's Hill aan de linkerkant, dan rechts om me heen de dreigende damwand van de Black Mountains. Op de bergtoppen ligt sneeuw, sneeuw die zo glad is als een bruidstaart.

Wanneer ik het veld in stap, heb ik het gevoel dat ik een groot vierkant toneel betreed en de laatste levende op aarde ben. Nergens een huis, mens of auto te bekennen. Je slaakt een zucht wanneer je zo'n veld betreedt.

De snippen houden van de vochtige hoek van het weiland, waar de oude sloot lekt en de inhoud wegsijpelt, waardoor de scherpe stengels van zegge daar overheersen. De snippen zijn hier gister- en eergisteravond langsgeslagen omdat de grond vriendelijk is voor hun dolksnavels en de zegge beschutting biedt.

Het gras van het veld wordt al spookachtig door de vorst. Voor me vliegt een kleine zwerm bruine graspiepers op, alsof de vogels aarzelend en kwebbelend een onzichtbare trap beklimmen. In de winter is de non-descripte graspieper een kuddedier, en hij is ook werkelijk een weidevogel. De Latijnse naam van de vogel is *Anthus pratensis* – *pratensis* is Latijn voor 'van een weiland' en pieper verwijst naar de pieperige roep van de vogel. De vogel staat ook

bekend als *cheeper*, *teetan* en *peeper*; die namen zijn verbale imitatie van zijn roep. Daaruit blijkt wel dat de complexiteit van vogelzang onmogelijk met woorden te vangen is.

Aan het einde van het veld, dat aan Grove Farm grenst, glibber ik de sloot in. Dit is het uiterste westen van Herefordshire, waar het regent en waar Engeland ophoudt. Deze sloot, die is gegraven om de afvloeiing van de hoger gelegen velden op te vangen, is zo diep dat een soldaat in Vlaanderen er een eeuw geleden gemakkelijk dekking had kunnen zoeken.

Ik leg mijn armen op de bovenkant van de rode wanden en wacht in de sloot, die bijna droog staat. Ik vind het prettig om in de sloot te wachten en onzichtbaar te zijn. Soms neem ik mijn jachtgeweer mee en schiet ik duiven, fazanten en konijnen, maar geen snippen. Deze onopvallende waadvogel met de stiletto-snavel komt zo zelden op bezoek dat ik hem niet eigenhandig kan doden. Dat zou net zo iets zijn als het vermoorden van gasten. Ergens in een heg klinkt het alarmsignaal van een merel.

De snippen komen niet. Maar snippen zijn altijd geheimzinnig – hun verenkleed is tovenarij, een camouflage van aardkleurige strepen en vlekken. Wanneer ik na ongeveer veertig minuten oud en stijf ben van de kou en uit de sloot wil klauteren zie ik vanuit mijn ooghoek een vage vorm die zich onder het prikkeldraad van het hek wurmt en een pluk van zijn zilveren borstelhaar in het prikkeldraad achterlaat.

We schrijven dieren een bijna bovennatuurlijk reukvermogen toe, maar het geval wil dat dit exemplaar zich in het geheel niet bewust is van mijn aanwezigheid omdat de wind mijn kant op staat.

Wanneer hij nadert over het veld herken ik hem aan zijn slepende achterpoot. Het is de oude mannetjesdas. Dassen houden niet echt een winterslaap, maar hij zit nu al dagen onder de grond om de ijzige vorst te ontlopen. Brock is een nazi en leeft naar Görings uitspraak: 'Liever kanonnen dan boter.' Hij heeft ongetwijfeld honger, maar besluit eerst zijn territorium te inspecteren.